

Rozważania nad Księgą Psalmów

s. M. Judyta Pudełko PDDM

Psalm 4

¹ Kierownikowi chóru. Na instrumenty strunowe. Psalm. Dawidowy.

² Kiedy Cię wzywam, odpowiedz mi, Boże, co sprawiedliwość mi wymierzasz. Tyś mnie wydzwignął z utrapienia - zmiłuj się nade mną i wysłuchaj moją modlitwę!

³ Mężowie, dokąd będziecie sercem ociążali? Czemu kochacie marność i szukacie kłamstwa?

⁴ Wiedźcie, że Pan mi okazuje cudownie swą łaskę, Pan mnie wysłuchuje, ilekroć Go wzywam.

⁵ Zadrżycie i nie grzeszcie, rozważcie na swych łożach i zamilknijcie!

⁶ Złóżcie należne ofiary i miejcie w Panu nadzieję!

⁷ Wielu powiada: «Któż nam ukáže szczęście?» Wzniesź ponad nami, o Panie, światłość Twojego oblicza!

⁸ Wlałeś w moje serce więcej radości niż w czasie obfitego plonu pszenicy i młodego wina.

⁹ Gdy się położę, zasypiam spokojnie, bo Ty sam jeden, Panie, pozwalasz mi mieszkać bezpiecznie.

Wzywam Boga. Człowiek odkrywa w sobie potrzebę dialogu, konfrontacji. Pragnie spotkania. Ale w tym przypadku jest to niezwykle spotkanie, bo z Bogiem. Człowiek wzywa Boga, którego już doświadczył w swoim życiu. Przez to wychodzi z własnego zamknięcia, izolacji. Otwiera się na pomoc. W taki sposób rodzi się głęboka więź z Bogiem, który jest Bogiem bliskim, objawia się i działa. Bóg podnosi, wymierza sprawiedliwość, wysłuchuje, okazuje swą łaskę. Człowiek może następnie dać świadectwo wobec innych o swoim własnym doświadczeniu.

Dokąd będziecie sercem ociążali? Świat kryje w sobie dramat ulegania złu. Marność i kłamstwo – to biblijne synonimy wszelkiego bałwochwalstwa, jakim człowiek ulega. Człowiek zostaje wezwany do dialogu z Bogiem, a tymczasem poddaje się temu, co tak naprawdę go niszczy, zamyka, obciąża. Ociążałe serce to dosłownie zamiana chwały Boga w Jego obrazę. To jest istota grzechu – odwrócenie się od Boga i powierzenie się idolom. Jak długo będzie to jeszcze trwało? Psalmista wzywa do nawrócenia, do szczerego powrotu do Boga, który jest jedyną nadzieją człowieka.

Ty sam jeden, Panie. Doczesna pomyślność stanowiła znak Bożej obecności i błogosławieństwa. Dla psalmisty jednak większą radością jest sam Bóg. On przewyższa wszystkie dary, On jest ich Dawcą. Psalmista dostrzega tę subtelną różnicę. Ufne powierzenie się Bogu wyraża się jednak w najprostszych aktach codziennego życia.

Flp 4,4-7: Radujcie się zawsze w Panu; jeszcze raz powtarzam: radujcie się! Niech będzie znana wszystkim ludziom wasza wyrozumiała łagodność: Pan jest blisko! O nic się już zbytnio nie troskajcie, ale w każdej sprawie wasze prośby przedstawiajcie Bogu w modlitwie i błaganu z dziękczynieniem! A pokój Boży, który przewyższa wszelki umysł, będzie strzegł waszych serc i myśli w Chrystusie Jezusie.

Panie Jezu Chryste, otwórz nasze serca na Twoją obecność. Wyzwól nas od tego, co stanowi pozór szczęścia. Niech jaśnieje nad nami piękno Twojego miłującego oblicza, które przewyższa każdy inny dar. Naucz nas prawdziwej radości z przeżywania Twojej obecności i Twojego działania w naszym życiu!